

LIBRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, KAYLIE

Phantasma / Kaylie Smith. - București : Midnight Books, 2025

ISBN 978-630-6546-23-7

821.111

Traducător: **Monica Grecu**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

PHANTASMA

Copyright © 2024 Kaylie Smith
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KAYLIE SMITH

PHANTASMA

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

„Ce fantasmagorie mai e și mintea noastră
și ce lăcaș de brambureală!”¹

— Virginia Woolf, *Orlando*

PROLOG

PĂCĂTOSUL

Diavolul avea o gură păcătoasă și o voce suavă ca burbonul.

— Ce ai hotărât? insistă el în timp ce-i urmărea linia gâtului pe-o parte cu vârful arătătorului, cu buzele la câțiva centimetri de pulsul ei accelerat de pe cealaltă parte.

— M-ai păcălit, șopti ea.

În loc de răspuns, el râse, respirația lui mângâindu-i pielea febrilă.

Era atât de aproape, încât ea abia mai putea gândi.

Orice răspuns coerent la întrebarea lui i se șterse din minte, în timp ce o nouă doză de adrenalină îi trecea prin vene, dar evenimentele care conduseseră la acest moment îi erau întipărite în minte cu o vie limpezime.

---

¹ Virginia Woolf, *Orlando*, trad. din limba engleză de Antoaneta Ralian, editura Humanitas, 2013.

VRAJA DE LA MIEZUL NOPTII

TREI NOPTI PÂNĂ LA PHANTASMA

Lumina lunii strălucea pe medalionul de aur prins în jurul gâtului rece al cadavrului.

Ophelia Grimm desfăcu cu înfrigurare colierul în formă de inimă al mamei, apoi pași în afara cercului magic și, trecându-și palmele printre buclele moi, șatene, își prinse bijuteria bine-cunoscută în jurul gâtului. Un fior îi străbătu șira spinării când metalul rece i se așeză pe piele, făcând-o să se cutremure.

Tânăra căzu în genunchi în stânga cadavrului palid al mamei, în timp ce sora ei, Genevieve, privea în tăcere deplină de la câțiva pași distanță. Strângând mai tare lama de argint în mână, Ophelia își apăsă vârful ascuțit în carnea moale și sîdiefie a părții interioare a brațului. Tăietura era adâncă, dar precisă, și făcu să curgă suficient sânge încât acesta să se prelingă și să se adune pe pământul din fața ei, colorând materialul alb și delicat al cămășii de noapte într-o nuanță macabră de stacojiu. Mirosul de fier și de sare era pătrunzător.

Ophelia lăsă lama să cadă zăngănind pe podea, iar Genevieve tresări ca un iepure speriat. Ophelia ignoră reacția de groază a surorii ei, în timp ce aprindea un

chibrit, savurând sfârșitul focului aprins în liniștea mormântală a conacului Grimm. Întinse mâna spre cea mai apropiată lumânare și așteptă ca fitilul să prindă viață, lovind ușor lateralul stâlpului de ceară în timp ce număra fiecare atingere în tăcere.

Unu, doi, trei.

Când lumânarea se aprinse în sfârșit, Ophelia o împinse la locul ei în cercul magic, iar restul stâlpilor din jurul trupului neînsuflăit al lui Tessie Grimm se aprinseră instantaneu. Umbrele surorilor Grimm se întindeau până la tavan în timp ce draperiile de catifea fluturau violent.

Ophelia fusese cea care se trezise, scăldată în sudoare în mijlocul nopții călduroase din New Orleans, și o găsisese pe mama încremenită pe covorul crem din bumbac țesut. Nu se auziseră țipete îngrozite, nu erau semne de panică ori de vreo fărădelege. Niciun semn de pericol. Doar mama ei întinsă pe jos, de parcă ar fi hotărât să se culce pentru o noapte pe podeaua sufrageriei în loc să doarmă în pat. Dacă sentimentul străin, crepitant al magiei nu i-ar fi semnalizat că ceva era în neregulă, poate că nu și-ar fi găsit mama până la răsăritul soarelui. Iar atunci ar fi fost prea târziu.

Ophelia percepu vag faptul că sora ei cobora scările scârțâitoare după ea, dar fusese prea ocupată să-și răscolească amintirile ca s-o mai avertizeze și pe Genevieve cu privire la scena macabră de la parter. Trecu în revistă rapid evenimentele, pentru a confirma că bătuse în tabla patului de suficiente ori și ciocănisese în perete folosind modelul corect înainte să adoarmă. Dar știa că o făcuse. Compulsiile ei erau deja o rutină. Nu era vina ei. Nu putea fi. Făcuse totul perfect.

Pentru o clipă, se gândise să lase cadavrul așa cum era și să se întoarcă în pat, convinsă că va dispărea a doua zi dimineața, așa cum se întâmpla cu toate

închipuirile minții ei. Abia hohotele înecate de plâns ale lui Genevieve și pulsațiile de putere din aer o făcuseră să acționeze rapid. Strigase către Genevieve să găsească o cutie de chibrituri și alergase prin conacul Grimm până la biroul mamei lor, scotocind prin cameră după cele șapte lumânări negre de care avea nevoie pentru a face vraja înainte ca prilejul favorabil să dispară pentru totdeauna.

Ophelia era acum cea mai în vârstă din familia Grimm. Moartea mamei făcea ca ea să devină mai mult decât o orfană.

Grăbește-te, timpul tău se scurge, îi șoptea în minte vocea din umbră care o bântuia la fiecare gând.
Dacă ratezi prilejul, vei suporta consecințele.

Ophelia îndepărtă din minte vocea în timp ce își înmuia două degete în propriul sânge – atentă să nu treacă de cercul de lumânări, ca nu cumva să-l strice și să dea peste cap singurul lucru pentru care se antrenase toată viața. Asta era. Al unsprezecelea ceas. Orice ar fi ales să facă în continuare avea să o schimbe irevocabil. Putea să refuze să termine vraja și să rămână așa cum era, singura versiune a ei pe care o cunoscuse vreodată. Sau putea să plătească prețul pentru a continua moștenirea familiei.

– Nu trebuie să o faci, Ophie, șopti Genevieve în întuneric, aproape rugător.

Dar Ophelia nu putea fi cea care pune capăt magiei familiei. Pe cât de mult avea să-i schimbe acest ritual însăși esența ființei, dacă nu ar fi mers până la capăt cu el, s-ar fi schimbat într-un fel care i-ar fi frânt spiritul. Nevoia de a fi bună, de a face bine tuturor celor care așteptaseră vreodată ceva de la ea, era cuibărită adânc în oasele ei. Inseparabilă de sufletul ei.

Închizând ochii, Ophelia șopti cuvintele vrăjii pe care o recitase în fiecare noapte ca pe o rugăciune profană încă de când învățase să vorbească. Căldura flăcărilor se intensifică pe când ea termina de șoptit incantația, aerul călduț făcând ca întregul corp să i se înfierbânte, în timp ce ea se concentra la puterea care îi trosnea pe piele. O aromă amară de ars îi pârlî nările. Mirosul magiei.

Când ultimul cuvânt se scurse de pe buzele ei, fiecare lumânare neagră se stinse pe rând. Șuvoaie de fum negru ca obsidianul se ridicară în jurul cercului, iar ea își strecură mâna sub gulerul cămășii de noapte deschiate și își desenă un sigiliu stacojiu chiar deasupra inimii, cu degetele înmuiate în sânge.

Apoi așteptară. Ophelia cu nerăbdare. Genevieve cu teamă.

Temperatura din conac scăzu cu zece grade, iar liniștea deveni apăsătoare, întunericul prea adânc. Ophelia simți dintr-odată priviri ațintite asupra ei, care îi ardeau pielea din toate părțile. Ochii celor pe care nu-i putea vedea. Încă.

Așteptară în întuneric o perioadă agonizantă. Clopotele pendulei din foaiere nu bătuseră încă miezul nopții, dar Ophelia se gândea că vraja ar fi trebuit să funcționeze până acum. Poate că o făcuse greșit, poate că nu spusese cuvintele corect sau suficient de clar. Poate că ea însăși eșuase complet și total...

Un țipăt îi izbucni din gât când focul îi străpunse brusc oasele și fiecare centimetru de piele. Căzu în față, pe palme, cu șira spinării trosnind și pocnind și arcuindu-se nefiresc, cu scâncete de durere care îi scăpau de pe buzele în timp ce magia mamei îi inunda corpul. Își lovi fruntea de pământ, balta de sânge acoperindu-i fața, iar vocea îi răguși din cauza țipetelor. Genevieve se apropie

de ea pentru a-i pune o mână pe spate, ca să o consoleze, neputând face altceva decât să privească.

Când totul se termină, Ophelia se prăbuși pe podea, unde rămase încă un minut care i se păru tare lung, încercând să-și recapete răsuflarea. În cele din urmă, reuși să se ridice și, inspirând adânc, șopti o rugă-minte către întuneric. Cea care avea să-i pecetluiască soarta pentru totdeauna.

Genevieve rămase cu gura căscată când întunericul răspunse rugămintii Opheliei, lumânările reaprinzându-se la comanda lui tăcută. De data aceasta, flăcările erau de un albastru argintiu. Albastrul Grimm.

Ophelia își văzu pentru o secundă imaginea reflectată în fereastră. Părul ei negru și cămașa de noapte albă, vaporosă, erau pline de sânge. Pomeții ei ascuțiți erau pătați cu stacojiul care îi picura și de pe nasul ascuțit și delicat – un contrast uimitor cu pielea ei ca de porțelan. Totuși, nu asta îi atrase atenția. Nu când privirea care se uita înapoi la ea nu mai era a ei. Ochii ei nu mai aveau azuriul strălucitor și cald din copilărie, culoarea pe care încă o aveau ochii lui Genevieve. Se schimbaseră într-o nuanță bântuitoare, de gheață, aproape complet lipsită de pigment. Era aceeași culoare înfricoșătoare ca a mamei lor, ca a bunicii lor din portretul în ulei care atârna în hol. La fel ca a tuturor înaintașelor din familia Grimm care își acceptaseră magia.

Aceeași culoare cu a contururilor încetoșate și strălucitoare ale Aparițiilor pe care le putea vedea acum ascunzându-se în umbrele camerei.

Albastrul Grimm.

O străbătu o mândrie veninoasă, dar valul de durere și teamă care veni îndată aproape că-i făcu genunchii să cedeze. Pe de-o parte, sperase că magia nu se va transfera, că mama lor nu dispăruse cu adevărat

din acest plan trupesc, chiar dacă trupul rece de la picioarele ei spunea clar o poveste diferită. Pe de alta, persoana care terminase cu succes vraja și eliberase magia care îi curgea acum prin vene era mulțumită.

O reflexie scânteietoare în sticlă îi atrase atenția. O apariție curioasă, cu un zâmbet șters, o privi cu înțelegere, înainte de a dispărea din vedere.

— Fir-ar să fie, Ophie, șopti Genevieve, scuturând-o pe Ophelia din transă. Te simți bine?

Ophelia nu răspunse nimic, întinse degetul ca să-și netezească medalionul de la gât, bătându-l ușor în timp ce simțea primele lacrimi care îi ardeau ochii.

Unu, doi, trei.

Ophelia înjură cu jumătate de gură la ultima bătaie și făcu un pas împiedicat înapoi, uitându-se neîncrezătoare la colier. Își ținu respirația în timp ce aștepta confirmarea că nu-și imaginase.

O clipă mai târziu, medalionul pulsă din nou, sincronizându-se cu zumzetul din pieptul ei.

O bătaie de inimă.

RĂMAS-BUN

DOUĂ NOPTI PÂNĂ LA PHANTASMA

Foarte puține lucruri erau considerate neobișnuite când proveneau dintr-o familie de Necromanți prolifici. Fiecare zi din copilăria Opheliei fusese marcată de cadavre târâte înăuntru și afară din conacul Grimm, excursii la cimitir, văicărelile mamei privitoare la încă un posibil virus provocat de Demoni și care mătura New Orleansul, sau orele lungi petrecute recitând lecții despre fiecare tip de ființă paranormală pe care ar putea să o întâlnească într-o zi. Metamorfi, Vampiri, Vrajitoare.

Dar să se trezească cu Fantome pândind în dormitorul și pe holurile sale în dimineața de după ce își găsisse mama fără viață era lucru ciudat chiar și după standardele ei. Nu era sigură dacă se va obișnui vreodată cu ființele albastru pal care apăreau și dispăreau în jurul ei. La rândul lor, Fantomele în mare parte o ignorau, trecând prin conacul Grimm și pe străzile din New Orleans ca niște flăcărui rătăcitoare în timp ce ea și Genevieve se ocupau de aspectele practice ale morții mamei lor. Dacă nu le acorda atenție, majoritatea o tratau la fel. Unele, totuși, păreau să se bucure dacă o făceau să se foiască. Când le întâlnea accidental privirea, refuzau să își întoarcă ochii.

Îi urmăreau fiecare mișcare. O chemau să vorbească cu ele.

Amândouă erau treze încă de la răsărit. Sau mai degrabă, se ridicaseră din pat de la răsărit. Ophelia petrecuse dimineața pregătindu-și mama pentru a fi luată de medicul legist al orașului, în timp ce Genevieve aduna tot ce aveau nevoie pentru a obține un certificat de deces și a publica un necrolog în *New Orleans Post*. Acum, când mai era doar o oră până la apus, ea și Genevieve erau la aproximativ o stradă distanță de biroul medicului legist pentru a-și lua rămas-bun pentru vecie. Spre deosebire de ceilalți muritori, Necromanții nu se preocupau de tradiții precum înmormântările sau priveghiurile. Ei își luau rămas-bun de la formele corporale ale celor dragi și apoi așteptau până când se ivea oportunitatea de a ajunge la ei în viața de apoi. Orice fel de ceremonie grandioasă li se părea decisivă atunci când aveau o asemenea legătură cu morții.

Ophelia se întreba dacă tensiunea solemnă care atârna greu în umiditatea din aer era doar în mintea ei sau dacă orașul simțea cumva pierderea gravă a unuia dintre ai săi. Dacă știa că ea nu va fi niciodată în stare să o înlocuiască pe Tessie Grimm și că era în doliu.

Senzația nouă, de greutate a magiei din măruntaiele ei, îi răscolea stomacul. Ar fi fost doar o chestiune de timp până când ar fi simțit nevoia de a o expulza într-un fel sau altul. Prea multă energie lăsată să se acumuleze fără a fi eliberată ar fi corodat-o pe interior.

— Te simți bine? murmură Genevieve lângă ea.

— Da, da, minți Ophelia.

În loc să-i dea în vileag minciuna, Genevieve trecu cu grație peste moment.

— Ți-am spus vreodată cât de mult urăsc să trăiesc într-un oraș atât cu atât de multă umezeală?

— Aproape tot timpul.

— Îmi distruge mereu bucele, se plânse Genevieve ca și cum Ophelia n-ar fi vorbit. Iadul trebuie să fie mai puțin umed decât asta.

Ophelia pufni.

— Știi ce se spune: „Vino în Iad – poate că avem Diavoli și Demoni, dar măcar n-o să ți se încrețească părul.”

Genevieve strâmbă din nas.

— Îh, nu-i menționa pe *ăia*. E ca și cum i-ai cere unuia dintre ei să apară.

Desigur, nu așa funcționau lucrurile. Dacă nu te împiedicai efectiv de un Diavol, sau ei de tine, Diavolii individuali puteau fi invocați doar dacă rosteai cuvintele sau numele potrivite – așa cum era cazul pentru multe ființe paranormale, lucru pe care era aproape sigură că Genevieve îl știa. Pe de altă parte, sora ei nu primise același tip de educație ca Ophelia. Și chiar dacă ar fi primit-o, Ophelia era sigură că sora ei n-ar fi avut niciun interes să rețină nimic din ce învățase. Genevieve schimba aproape întotdeauna subiectul atunci când erau menționați Diavolii sau alte ființe. De altfel, dintre toate lecțiile mamei ei din copilărie, Cele Nouă Cercuri ale Iadului i se păruseră Opheliei deosebit de captivante. Mai mult decât orele nesfârșite de prelegeri despre cum să reanimezi cadavre și să le obligi să-ți facă pe plac, cum să vorbești cu morții și cum să eviți să te lași posedat... poveștile despre tărâmurile Iadului fuseseră întotdeauna fascinația macabră preferată a Opheliei.

Probabil pentru că, spre deosebire de propria ei realitate, un loc ca Iadul era plin de promisiuni fantastice: Diavoli chipeși, Spectre și Demoni, care te-ar putea atrage în lumea lor magică și periculoasă. Ca unul dintre romanele horror de dragoste pe care le citise în biblioteca conacului Grimm când nu putea dormi. Și poate că Ophelia